
Kun Árpád

EGY KIS ÜZENET

A magasból leesik fejed, örült Budapest.
Recsege tör utat a rakparton a kirándulóbuszok között.
Véredtől a halak is pirosak lesznek a Dunában.

Azt fogod hallgatni, a halak örök énekét.
Addig örülj, amíg aranyfuledbe,
szürke, kicsi Horthy Miklós, csak én cincogok.

A KAKAÓHAL

Lekiált anyánk a tengerfenékre,
menjünk reggelizni.
Ezt hozta a fűszerestől: szilvaíz,
margarin, zacskós tej, kenyér.
Gyorsan falunk, de ő egész napra
tartja az étkezés irányát.
Krumplit hámoz, lemegy a vízvonál
alá káposztáért a pincébe.
A pörkölt szaga leng a vizek felett.

Nekünk hullámra hullám, neki
konyha és kajüt. Neki a vödör, a
felmosórongy útja a konyhakövön.

Anyánk szájából nőttünk.
Uszonyunk piros. Az alvásunk
kalácsban, a kopoltyúnk tejben.
Mindünk közül a legfürgebb vagyok,
a kakaóhal.